

Ministerium kan gjøre det, svarer jeg, at det er ikke Tilfældet; thi der foreligger ingen Banffeligheder, der behøves ingen Overtræden af Grundlovsbestemmelser. Ministeriet behøver blot at holde sig til, at der er en Grundlov for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender, som det har faaet tilbage fra det saakaldte Rigsraad i den samme Stikkelse, hvori den var før, efterat Ministeriet havde forlangt, at Rigsraadet skulde ændre den derhen, at „Fællesanliggender“ skulde betyde: „hvad der hidtil var Fællesanliggender“. Rigsraadet svarede Nei hertil; det sagde, at der skulde staae „Fællesanliggender“ og fastholdt den grammatiske Definition. Ministeriet har forlangt dernæst, at Ciffrene i § 55 skulde falde bort, men Rigsraadet svarede Nei. Det Eneste, hvortil Rigsraadet svarede Ja ved Loven af 23de December f. A. — et æret Medlem, der stemte for den, har kaldt den et Monstrum — var, at de slesvigiske Medlemmer skulde udelukkes, og; om jeg huster ret, at det tydske Sprog ikke mere skulde bruges. Det Sidste var Hovedbestemmelsen, thi at de slesvigiske Medlemmer udelukkedes betød i Praxis ikke Noget. Den ærede Minister siger nu, at Rigsraadsmedlemmerne have baade Folkets og Kongens Mandater, men jeg siger, at de have ikke Kongens Mandat til Andet end til at holde Grundloven for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender, altsaa at staffe Danmark og Slesvig sammen, og de have alene Folkets Mandat til at være i et Rigsraad for Monarchiet. Det er den væsentlige Feil, at Mand, som kun have Folkets Mandat til at holde Riget sammen, ogsaa paatage sig at repræsentere en enkelt Landsdeel. Jeg paafalder netop Folkets Mandat; derved vil Ministeriet let kunne komme ud over Banffelighederne, men læg ikke mere deraf, end Folket har lagt deraf! Send Rigsraadets Medlemmer hjem igjen, og lad Folket vise, hvormange af dem det vil have gjenvalgt til at være i denne dobbelte Repræsentation; jeg haaber, at Folket ikke vil

vide noget deraf. Før dette steer, er der ikke i Rigsraadet en eneste Mand, som har Mandat til at gaae ud fra, at denne Fælleslov for Danmark og Slesvig bestaaer. Naar man siger, at det er ingen practiff Bei, jeg vil gaae, saa paastaaer jeg; at ingen Bei er saa practiff som den, der samler Bevillingsmyndigheden paa eet Sted, og som er den eneste, der er lovlig. Det ærede Medlem her bagved (Klein) sagde, at Enhver veed, hvad Fællesanliggender og særlige Anliggender er, og at man kan læse sig det til i § 19 i Grundloven af 18de November 1863. Der staaer: „Fællesanliggender ere alle Anliggender, som ikke udtrykkelig ere bestemte at skulle være særlige for Landsdelene“, men Fællesanliggender ere, som Enhver begriber, Noget for sig selv; de blive ikke til Fællesanliggender derved, at de ikke ere særlige for Landsdelene. Det, der staaer i denne Paragraph, er kommet derind, fordi der var en Kjendsgjerning, og det er ikke Definitionen, men Kjendsgjerningen, der er Hovedsagen. Tilspøiningen er kun steet for det Tilfælde, at der kunde reise sig Tvist om mindre og underordnede Sager. Det ærede Medlem maa altsaa først godtgjøre, at Fælleslovgivningen var til, blev til og havde sin legale Betydning, og udpege noget Anliggende, som skulde være særligt eller fælles uden Fællesskab. Det er ikke gjort, og det vil ikke kunne gjøres, thi det indeholder en aabenbar Modsatning, saa stor, at der ikke engang behøves sund Forstand til at begribe det. Den allerusundeste Forstand vil, naar man blot kan stave sig frem i sit Modersmaal, kunne begribe, at der ikke kan være Fællesanliggender, hvor der intet Fællesskab er. Skulde det Modfatte have været Tilfældet, maatte der iforveien have været nævnt positive Anliggender, der, hvad enten der var Fællesskab eller ikke, vedbleve at høre under den omhandlede Forsamlings Myndighed.

Naar det ærede Medlem mener, at vi, eller i det Mindste jeg, ved de Indsigelser, jeg her gjør, tillige skulde have paastaet samt givet Anledning til at troe, at Grundloven af 18de